

عنوان مقاله:

تحلیل اولویت های منطقه ای و دیدگاه های ژئوپلیتیک در شکل دهی به سازمان های منطقه ای (نمونه موردی: سازمان همکاری شانگهای)

محل انتشار:

پژوهش نامه ایرانی سیاست بین الملل، دوره 1، شماره 1 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

هادی اعظمی - استادیار جغرافیای سیاسی دانشگاه فردوسی مشهد

سیده هادی زرقانی - استادیار جغرافیای سیاسی دانشگاه فردوسی مشهد

علی اکبر دبیری - دانش آموخته جغرافیای سیاسی دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

از آنجایی که منطق هگرایی به معنای بذل توجه ویژه به یک منطقه جغرافیایی مشخص است، کشورها برای عضویت و شکل دهی به سازمان های منطقه ای و تحقق منافع و ایده آل هایشان به مناطقی توجه می کنند که بیشترین وابستگی اقتصادی، سیاسی- امنیتی و فرهنگی را به آن داشته باشند. در واقع، دولت ها سازمان های منطقه ای را براساس اولویت های منطقه ای و دیدگاه های ژئوپلیتیک خود بر می گزینند. در این پژوهش با استفاده از ساختار فضایی نظریه سیستم ژئوپلیتیک جهانی، به بررسی جایگاه کشورهای سازمان همکاری شانگهای و نیز ایران در قلمرو ژئواستراتژیک و مناطق ژئوپلیتیک پرداخته شده و زمینه های جغرافیایی و اولویت های منطقه ای اعضای آن مشخص گردیده است. در نهایت دیدگاه های ژئوپلیتیک چین و روسیه به عنوان دو قدرت اصلی این سازمان و ایران به عنوان عضو ناظر مورد بررسی قرار گرفته است. نتایج حاصل از این پژوهش که با روش توصیفی-تحلیلی انجام شده است نشان م یدهد که بر خلاف روسیه و چین که شکل دهی و عضویت در این سازمان بر اساس اولویت های منطقه ای و دیدگاههای ژئوپلیتیک آن ها صورت پذیرفته است، عضویت ایران در این سازمان انطباق چندانی با اولویت منطقه ای و هویت ژئوپلیتیک آن ندارد.

کلمات کلیدی:

منطقه گرایی، اولویت منطقه ای، دیدگاه ژئوپلیتیک، جمهوری اسلامی ایران، سازمان همکاری شانگهای

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/704941>

